

Forslag, og det stiller som Følge heraf en Række Ændringsforslag, nemlig Nr. 9, 10, 12, 13, 15, 16, 23, 26, 52, 53, 59, 68, 72, 74, 76, 89, 143, 235, 246 og 265 med Hensyn til hvilket sidste dog bemærkes, at Flertallet, efter at have foreslaaet som Ændringsforslag Optagelse af Kommissionsforslagets 4de til 7de Afsnit, til dette Ændringsforslag stiller en Række Underændringsforslag, hvorved der væsentligt tages Hensyn til de i det andet Ting foretagne Ændringer i Kommissionsforslaget, der ikke hænge sammen med Spørgsmaalet, om Forretningerne skulle anses som judicielle eller administrative.

Mindretallet mener derimod, at det er rigtigst paa disse Punkter at blive staaende ved den Ordning, som indeholdes i Lovforslaget, og hvorefter de omhandlede Forretninger henlægges til Underøvrigheden. Ligesom der til Støtte herfor skal henvises til de af Folketingets Udvalg i Betænkning af 14. Maj f. A. anførte Betragtninger, i hvilke Mindretallet i alt væsentligt er enigt, maa Mindretallet endvidere fremhæve, at de nævnte Forretninger efter deres Natur ere væsentlig forskellige fra den egentlige dømmende Virksomhed. Dette er vistnok almindelig erkendt, for saa vidt angaar Tinglæsningsvæsenet (jfr. ogsaa den gældende Ordning med Hensyn til Skibsregistrering), og det gælder tillige den meget omfattende Del af Skifte- og Konkursbehandlingen, som bestaar i Forretninger af rent forvaltende Natur. Men selv bortset herfra er der den afgørende Forskel imellem den dømmende Virksomhed og de her omhandlede Forretninger, at det regelmæssig ved hin drejer sig om at afgøre Retstvistigheder, ved disse om at bringe Statens Tvangsmyndighed i Anvendelse enten paa Grundlag af et allerede afsagt Retsdekret eller eksigibelt Forlig eller — undtagelsesvis — paa Grundlag af privat Retshandel, der har en saadan Grad af Likviditet, at Lovgivningen tør præsumere, at Retstrætte ikke lettelig vil opstaa deraf (Lovforslagets § 455 Nr. 3 og 4). Som Følge heraf frembyde disse Forretninger ikke paa langt

nær en saadan Fare for vilkaarlig Tilsidesættelse af den ene eller begge Parterets Rettigheder, som Domssagerne, og den langt overvejende Del af dem er saadanne, der nærmest kun stille Krav til den udøvedes Routine og Paapasselighed, hvad der ogsaa har fundet sit Udtryk i, at Forretningerne regelmæssig ikke udføres af vedkommende Embedsmand selv, men af hans Fuldmægtige. Idet Mindretallet saaledes mener, at de omhandlede Forretningers Øjemed og Karakter ikke gøre det nødvendigt at henføre dem til de judicielle, og at Bestemmelsen i Grundlovens § 71 heller ikke kræver dette, er man paa den anden Side enig med Flertallet i, at der, da der dog ogsaa ved disse Forretninger kan opstaa Tvistigheder, bør aabnes Parterne fuld Adgang til, om de ikke maatte være tilfreds med den under Forretningen truffne Afgørelse, at se Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Ligesom dette er erkendt i Lovforslaget, for saa vidt angaar Realitetsspørgsmaal, saaledes forekommer det Mindretallet, at der, da Spørgsmaalet om Grænsen imellem Formalitets- og Realitetsspørgsmaal ikke sjelden er tvivlsomt, og da man i Tvivlstilfælde hellere bør gaa for vidt end for kort i at sikre Parterne Vejen til Domstolene, bør aabnes dem Adgang til disse ogsaa i Formalitetsspørgsmaal.

Mindretallet stiller i Henhold hertil en Række Ændringsforslag under Nr. 7, 192—202, 204, 209—213, 215, 217—219, 221—223, 225—228, 231 og 233, ligesom det under Nr. 230 (jfr. Nr. 7) foreslaar Konkurserklæring henlagt til Underretten.

Til § 17 foreslaar Udvalget under Nr. 11, at „Byting“ forandres til „Byret“, hvilket da ogsaa bør iagttages de andre Steder, hvor Ordet forekommer.

Til § 27 foreslaas under Nr. 19 ligeledes af Udvalget en Ændring, sigtende til at give Regeringen en almindelig Myndighed til ved kgl. Anordning at foreskrive Regler om Retsbøgernes Førelse saavel som om deres Indretning, naturligvis med Iagttagelse af de Bestemmelser, som ere givne i selve Loven.

Ved § 28 foreslaar Udvalget under Nr.